

ning er der ikke Udfigt til Lovforslagets Gjennemførelse i denne Samling, og naar man ser saaledes paa det, er det ikke uden Grund, at man har det Haab, at en anden Opfattelse vil komme til at gjøre sig gjældende, som gaar i Retning af vore Anskuelser. I alle Landboforeninger og paa alle de Møder, hvor Spørgsmaalet har været taget op, er man gaaet mod Udvalgets Anskuelse og har udtalt sig bestemt mod Foreningsprincippet og bestandig hævdet dettes Ubillighed, og man har udtalt, at skal der gjøres Noget paa dette Omraade, bør det gaa i den Retning, som er foreslaaet af os. Naar nu, som jeg er overbevist om, Sagen bliver taget op til alvorlig Drøftelse i Sommerens Løb i alle Landboforeninger og overalt, hvor man har med Landbo-spørgsmaal at gjøre, er jeg vis paa, at man vil naae en tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet i en kommende Samling. Thi overfor dette Spørgsmaal staar man ikke saaledes delt i Høire og Venstre. Den Anskuelse har gjort sig gjældende hos Landmænd baade af Høire og Venstre, at hvis man skal underkaste sig disse Bestemmelser, bør der ydes Hjælp fra det Offentlige, ikke gennem Foreninger, men direkte, saaledes at denne Hjælp virkelig kan komme dem tilgode, som den bør komme tilgode, og kan blive brugt til at modvirke, hæmme og tiljødft tilintetgjøre Tuberkulosen. Hermed skal jeg slutte.

Besner: Ved de af det ærede Udvalg stillede Vædringsforslag er der viist en Smødekommun ved os, som ved 2den Behandling ikke vare saa overordentlig tilfredse med Resultatet. Vi paastjonne derfor i høi Grad denne Smødekommun, og jeg kan sige, for mit Vedkommende kan jeg fuldtud stemme for de Vædringsforslag, der ere fremkomne, altsaa ogsaa for Vedtagelsen af Lovforslaget, hvortil disse Vædringsforslag blive knyttede. Men samtidig dermed maa jeg dog beklage, at vi ikke have faaet yderligere Bestemmelser med Hensyn til Erstatning for Tuberkulosen. Jeg mener, det er mindre heldigt, at der kun bliver Erstatning for dem, der kunne gaa med til Foreninger, og ikke for Andre. Jeg mener, at der derved vil fremkomme Ulighed, som jeg vilde ønske havde været fjernet, idet jeg ogsaa mener, at der bliver en Del, som ikke kunne komme med i Foreninger. Udgifterne ved at være Medlem af en Forening ere sikkert ikke saa ganske smaa, naar man tænker sig, at Foreningen skal erstatte et Beløb til den, der har mistet Kreaturer, og faar mindre udbetalt af Statskassen. Altsaa, der er et Tab, som

maa erstattes af Medlemmerne af Foreningen, og samtidig dermed mener jeg ogsaa, at der bliver en hel Del, som ikke kunne komme med i Foreningerne; de opnaa altsaa intet Gode af de vedtagne Bestemmelser. Med Hensyn til Thyrene mener jeg ogsaa, at der bliver en lille Smule Ulighed; thi hvor der er Foreninger, synes Besættningen af Dyrslægerne, som saa betales af Foreningerne, medens de Andre betale selv. Det er Uligheder, som jeg erkjender ere til Stede; men jeg vil ikke af den Grund arbejde imod Lovforslaget, men vil stemme for det med disse Vædringer. Samtidig haaber jeg imidlertid, at det engang ad Aare, hvis vi skulde blive saa ulykkelige, at Tuberkulosen enten skulde holde sig, eller hvad der var endnu værre, tage til, vil komme dertil, at der bliver større Lighed i Erstatningen fra Statskassen. Tuberkulosen er jo den Sygdom, vi i Dieblisset nærmest maa tænke paa. Den har viist sig at gjøre forfærdelige Ulykker rundt omkring for vore Landmænd ved at ødelægge deres Besætninger eller formindste Indtægterne deraf, og samtidig maa man lægge Mærke til, hvilke forfærdelige Ulykker Sygdommen volder os Mennesker. Det er jo en forstræffelig Mængde Mennesker, som efter Lægernes Sigende ere angrebne af Tuberkulose eller ere gaaede bort deraf. Idet jeg, som sagt, anser det for et Gode, at Lovforslaget vedtages, vil jeg ikke modarbejde Sagen, men anbefale den til særlig Velvillie og hurtigst mulig Fremme, og jeg haaber, at dette ogsaa vil blive den til Del i Landstinget.

Berg: De Forædringer, dette Lovforslag gjør i den hidtil gjældende Lov om smittsomme Sygdomme hos Husdyrene, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Der er kun et enkelt Spørgsmaal med Hensyn til § 11, som jeg havde ønsket behandlet anderledes, end det er sket efter den lille Lov om Svinedifteritis. § 11 bestemmer, at Indenrigsministeren er bemyndiget til efter Forhandling med det veterincære Sundhedsraad at forbyde Svinehold samt enhver Anvendelse af de dertil benyttede Vgninger paa Løsepladser for Affald eller under lignende Forhold, hvor Svinedifteritis kan befrygtes let at ville finde Udbredelse. Det er jo sket paa Løsepladser for Affald omkring Kjøbenhavn. Jeg vilde nu gjerne spørge det høitærede Udvalg, om Indenrigsministeren skal være bemyndiget til at ophæve dette Forbud og give nuværende og vordende Ciere af disse Løsepladser Frihed til atter at holde Svint der og saa, naar der opkommer en ny Historie og udvikler sig Svinedifteritis paa